

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ I.B.**, bývajúceho v M., **2/ L.S.**, bývajúcej v Ž., **3/ D.B.**, bývajúceho v M., **4/ M.B.**, bývajúceho v Ž., **5/ A.F.**, bývajúcej v Ž., navrhovatelia **2/ a 4/** zastúpení v dovolacom konaní JUDr. V.Z., advokátom v M., proti odporcom **1/ J.K.**, bývajúcemu v K., **2/ P.CH.**, bývajúcemu v Ž., **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde v Martine pod sp.zn. 5 C 21/99, o dovolaní navrhovateľov **2/ a 4/** proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 11. januára 2007, sp.zn. 5 Co 127/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľov **2/ a 4/ o d m i e t a .**

Odporcom **1/**, **2/** náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Martine rozsudkom z 25. januára 2006 č.k. 5 C 21/99-113, zamietol návrh navrhovateľov, v ktorom sa domáhali určenia, že sú ideálnymi spoluvlastníkmi, každý v podiele X.-tín nehnuteľností, zapísaných v kat.úz., parcelné č. KN X.– záhrada o výmere 122 m², KN X. – zastavaná plocha o výmere 185 m², KN X. – ostatná plocha o výmere 611 m², KN X. – trvalé trávnaté porasty o výmere 184 m², KN X. – záhrada o výmere 95 m², KN X. – trvalé trávnaté porasty o výmere 686 m², KN X. – trvalé trávnaté porasty o výmere 973 m² a KN X. – zastavaná plocha o výmere 150 m². Odporcom **1/**, **2/** nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 460 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že nedošlo k určeniu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech alebojej A.B., právnej predchodkyne navrhovateľov. Tieto podľa zápisov v pozemknížnej vložke a v liste vlastníctva nevlastnila právna predchodkyňa

navrhovateľov v čase smrti, a preto sa navrhovatelia nemohli domáhať určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam v tomto súdnom konaní.

Na odvolanie navrhovateľov Krajský súd v Žiline rozsudkom z 11. januára 2007 sp.zn. 5 Co 127/2006 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Odporcom 1/, 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Vo svojom odôvodnení sa stotožnil s vecným i právnym posúdením veci prvostupňovým súdom.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dňa 12. marca 2007 dovolanie navrhovatelia 2/ a 4/, ktorí žiadali rozsudok odvolacieho ako aj prvostupňového súdu zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Namietali, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., keď súdy nesprávne dospeli k záveru, že navrhovatelia nepreukázali naliehavý právny záujem na určení vlastníctva, nakoľko súčasný právny stav predstavuje kolíziu dvoch právnych titulov nadobudnutia nehnuteľností, a to na základe právoplatného osvedčenia o dedičstve, predtým preukázateľne vlastnenej poručiťkou a titulu vydržania na základe osvedčenia o dedičstve. Deklarovanie, ktorý z titulov je titulom, potvrdzujúcim vlastnícke právo niektorého z účastníkov konania je dostatočným na to, aby bol preukázaný naliehavý právny záujem, tak ako to má na mysli ust. § 80 písm.c/ O.s.p.

Odporca 2/ vo svojom vyjadrení považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne a spravodlivé.

Odporca 1/ sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p., v znení do 1. júla 2007 (ďalej len O.s.p.), podľa ktorého je s poukazom na ustanovenie § 372o zák.č. 273/2007 Z.z. potrebné vec

právne posúdiť, dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevysslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že odvolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namietala alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení odvolací súd nezistil a dovolatelia ich ani nenamietali.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.

v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľov 2/ a 4/ v súlade s § 218 ods. 1 písm.c/ v spojení s § 243b ods. 4 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným odporcom 1/, 2/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že v tomto konaní im žiadne trovy nevznikli a ani nepodali návrh na ich priznanie.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. decembra 2007

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :